

Sedamdeset zaboravljenih godina Tira

Jeff Pippenger

2023-08-12

Sedamdeset zaboravljenih godina Tira

Svi proroci prepoznaju svršetak svijeta.

„Svaki od drevnih proroka govorio je manje za svoje vrijeme nego za naše, tako da je njihovo prorokovanje na snazi za nas. ‘A sve se to njima događalo za primjer; i napisano je za upozorenje nama, kojima su došli svršeci vjekova.’ 1. Korinćanima 10:11. ‘Njima je bilo objavljeno da ne sebi, nego nama služe onim što vam je sada naviješteno po onima koji su vam propovijedali evanđelje po Duhu Svetome poslanom s neba; u što anđeli žele proniknuti.’ 1. Petrova 1:12....”

„Biblija je nagomilala i sabrala svoja blaga za ovaj posljednji naraštaj. Svi veliki događaji i svečani prizori iz povijesti Staroga zavjeta bili su, i jesu, ponavljani u crkvi u ovim posljednjim danima.” Selected Messages, knjiga 3, 338, 339.

Sve knjige Biblije završavaju u Knjizi Otkrivenja.

„U Otkrivenju se sve knjige Biblije susreću i završavaju.“ Djela apostolska, 585.

Posljednja poruka upozorenja stanovnicima planeta Zemlje prepoznaje se u osamnaestom poglavlju Otkrivenja.

I nakon toga vidjeh drugoga anđela kako silazi s neba, imajući veliku vlast; i zemlja se rasvijetli od njegove slave. I povika snažno jakim glasom govoreći: Pade, pade Babilon veliki i postade prebivalište đavola, i tamnica svakomu nečistomu duhu, i krletka svakoj nečistoj i mrskoj ptici. Jer svi su narodi pili od vina gnjeva njezina bludničenja, i kraljevi zemaljski s njom su bludničili, i trgovci zemaljski obogatili su se od obilja njezinih raskoši. Otkrivenje 18:1–3.

Izraz „Babilon veliki” predstavlja Rimokatoličku crkvu, a u dvadeset i trećem poglavlju Izaije „Babilon veliki” prikazan je kao Tir.

Proroštvo o Tiru. Naricajte, lađe taršijske, jer je razoren, te nema ni kuće ni ulaza; iz zemlje Kitimske objavljeno im je. Umuknite, stanovnici otoka, tebe su napunili trgovci sidonski koji prelaze morem. I po velikim vodama sjeme Šihora, žetva rijeke, bijaše njezin prihod; i ona bijaše tržnica narodima. Postidi se, Sidone, jer more je progovorilo, sila morska govoreći: Ne trpim porođajne muke niti rađam, ne othranjujem mladiće niti odgajam djevice. Kao na vijest o Egiptu, tako će se silno mučiti na vijest o Tiru. Prijeđite u Taršiš; naricajte, stanovnici otoka. Je li to vaš radosni grad, kojemu je postanak od drevnih dana? Njezine će je vlastite noge odnijeti daleko da se skita. Tko je ovo naumio protiv Tira, grada koji ovjenčava, čiji su trgovci knezovi, čiji su prekupci uglednici zemlje? Gospodin nad vojskama naumio je to, da oskvrne oholost svake slave i da izvrzne preziru sve uglednike zemlje. Razlij se po svojoj zemlji kao rijeka, kćeri Taršiška; nema više snage. On je ispružio svoju ruku nad morem, potresao kraljevstva;

Gospodin je izdao zapovijed protiv trgovačkoga grada da uništi njegove utvrde. I reče: Nećeš se više veseliti, ti potlačena djevice, kćeri Sidonska; ustani, prijeđi u Kitim; ni ondje nećeš imati počinka. Evo zemlje Kaldejaca; toga naroda ne bijaše, dok ga Asirac ne utemelji onima koji prebivaju u pustinji; podigoše njegove kule, uzdigoše njegove palače, i on ga pretvori u ruševinu. Naricajte, lađe taršijske, jer je razorena vaša snaga. I dogodit će se u onaj dan da će Tir biti zaboravljen sedamdeset godina, prema danima jednoga kralja; nakon završetka sedamdeset godina Tir će pjevati kao bludnica. Uzmi harfu, obilazi gradom, bludnice zaboravljena; milo zaszviraj, pjevaj mnoge pjesme, da te se sjete. I dogodit će se nakon završetka sedamdeset godina da će Gospodin pohoditi Tir, i ona će se vratiti svojoj zaradi te će bludničiti sa svim kraljevstvima svijeta po licu zemlje. A njezina trgovina i njezina zarada bit će svetinja Gospodinu; neće se gomilati niti pohranjivati, jer će njezina trgovina biti za one koji prebivaju pred Gospodinom, da jedu u izobilju i za trajnu odjeću. Izaija 23:1–18.

Sestra White piše: „Svi veliki događaji i svečani prizori povijesti Staroga zavjeta ponavljali su se i ponavljaju se u crkvi u ovim posljednjim danima.”

Izaija dvadeset treće poglavlje obrađuje proročke odnose Ujedinjenih naroda, Papinstva, Sjedinjenih Američkih Država i islama. Da bi se te istine prepoznale, određeni simboli u tom poglavlju moraju biti određeni Nadahnućem. Kada se simboli odrede, slijed događaja prilično je jasan. Simboli u tom poglavlju koje treba odrediti jesu:

Proroštvo o Tiru, Bludnica, Asirac, Zemlja Kaldejaca, Kule i palače, Taršiš, Sjeme Sihora, Zemlja Kitima, Sidon, Grad trgovaca, Glas o Egiptu i glas o Tiru, Naricanje, Kći, Sedamdeset godina, Dani jednoga kralja, Zaboravljanje i prisjećanje

Riječ „breme” u prvome retku označava proročanstvo propasti protiv kraljevstva Tira.

Breme: H4853 — Od H5375; breme; posebno danak, ili (apstraktno) nošenje tereta; figurativno izričaj, ponajprije osuda, osobito pjevanje; u umu, želja: – breme, odnijeti, proroštvo, X oni postavljaju, pjesma, danak.

Proroštvo protiv Tira jedno je od mnogih mjesta u Bibliji na kojima se prepoznaje konačni sud nad Rimokatoličkom crkvom. „Proroštvo protiv” prema uporabi i definiciji jest proročanstvo, i to ponajprije proročanstvo propasti. U Izaiji postoji jedanaest takvih „proroštava protiv”, a osam se puta ta riječ rabi da opiše teret nošen na ramenima. Jedanaest puta kada je riječ „proroštvo protiv” prikazana kao proročanstvo propasti jesu: Izaija 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 i, naravno, dvadeset treće poglavlje gdje nalazimo proroštvo protiv Tira. Korisno je sve Izaijine proročke objave propasti staviti zajedno kako bi se procijenilo koja je sila predstavljena u posljednjim danima. Jedanaest proročanstava propasti teško je obuhvatiti odjednom, stoga ću dati kratku definiciju svakoga proročanstva propasti kako bih postavio kontekst za dvadeset treće poglavlje.

U trinaestom poglavlju proročanstvo o propasti protiv Babilona odnosi se na suvremeni Babilon na svršetku svijeta, koji je rimska bludnica, a koja je također prikazana u sedamnaestom poglavlju knjige Otkrivenja.

I dođe jedan od sedmorice anđela koji imahu sedam čaša te progovori sa mnom govoreći mi: Dođi ovamo; pokazat ću ti sud nad velikom bludnicom koja sjedi na mnogim vodama; s kojom su kraljevi zemaljski blud činili, i stanovnici zemlje opili se vinom bluda njezina. I odnese me u duhu u pustinju: i vidjeh ženu gdje sjedi na zvijeri skerletne boje, punoj bogohulnih imena, koja imaše sedam glava i deset rogova. A žena bijaše odjevena u grimiz i skerlet te nakićena zlatom i dragim kamenjem i biserjem, držeći u ruci zlatnu čašu punu gadosti i nečistoće bluda svojega; a na čelu joj bijaše napisano ime: TAJNA, VELIKI BABILON, MAJKA BLUDNICA I GADOSTI ZEMALJSKIH. Otkrivenje 17:1–5.

Moram malo skrenuti s teme. Svrha proučavanja proročanstva o Tiru u konačnici je uskladiti proročku povijest Sjedinjenih Američkih Država s poviješću Crkve adventista sedmoga dana. Pokazat ćemo da je vlada Sjedinjenih Američkih Država jedan rog na janjetu sličnu zvijeri iz trinaestog poglavlja Otkrivenja, a da je protestantizam koji je izišao iz mračnoga srednjeg vijeka bio drugi rog. Rog protestantizma postao je mileritski adventizam u trenutku kada su protestanti Sjedinjenih Američkih Država odbacili poruku prvoga anđela. Kada to utvrdimo, pokazat ćemo da povijest protestantskoga roga i povijest republikanskoga roga teku usporedno jedna s drugom i posjeduju usporedna proročka obilježja. Uostalom, oni su na istoj zvijeri, što predstavlja da su oba roga suvremena jedan drugomu. Navest ću jedan primjer te usporednosti rogova crkve i države u Sjedinjenim Američkim Državama. Oboje na svoj način „zaboravljaju“.

Dvadeset i treće poglavlje Izaije označava proročku točku u kojoj je papinska vlast zaboravljena tijekom sedamdeset godina, a u tih sedamdeset simboličkih godina ljudi zaboravljaju papinstvo i zašto se Mračni vijekovi nazivaju Mračnim vijekovima. Geslo protestantskoga roga, kada su se odvojili od Katoličke crkve, bilo je: Biblija i samo Biblija. Zaboravili su da nas Biblija obavještava tko papinstvo doista jest. Zaboravili su poruku pohranjenu u svetom dokumentu koji im je bio povjeren i za koji su tvrdili da su njegovi prvaci branitelji.

„Oni koji se zbune u svojem razumijevanju Riječi, koji ne uspiju uvidjeti značenje antikrista, zasigurno će se svrstati na stranu antikrista. Sada nije vrijeme da se poistovjećujemo sa svijetom. Daniel stoji u svojem dijelu i na svojem mjestu. Proročanstva Daniela i Ivana treba razumjeti. Ona tumače jedno drugo. Ona svijetu daju istine koje bi svatko trebao razumjeti. Ta proročanstva trebaju biti svjedočanstvo u svijetu. Svojim ispunjenjem u ovim posljednjim danima, ona će sama sebe objasniti.” Kress Collection, 105.

Isto tako, republikanski rog, koji predstavlja vladu Sjedinjenih Američkih Država, trebao je biti od naroda i za narod, ali su i građani Sjedinjenih Američkih Država zaboravili na sveti dokument koji im je bio povjeren. Taj sveti dokument jest Ustav Sjedinjenih Američkih Država, a geslo vlade koja je bila zamišljena da bude za narod bilo je odvajanje Crkve od države. Zaboravili su poruku Ustava koji im je bio povjeren i čiji su se branitelji priznavali.

„I neka se upamti: hvalisanje je Rima da se on nikada ne mijenja. Načela Grgura VII. i Inocenta III. još su uvijek načela Rimokatoličke crkve. I kada bi samo imao moć, on bi ih sada provodio s jednakom snagom kao i u prošlim stoljećima. Protestanti slabo znaju što čine kada predlažu da prihvate pomoć Rima u djelu uzvisivanja nedjelje. Dok su zaokupljeni ostvarenjem svoje namjere, Rim teži ponovno uspostaviti svoju vlast, povratiti svoju

izgubljenu prevlast. Jednom li se u Sjedinjenim Državama uspostavi načelo da crkva može upotrebljavati ili nadzirati moć države; da se vjerski obredi mogu nametati svjetovnim zakonima; ukratko, da vlast crkve i države treba vladati savješću — pobjeda Rima u ovoj zemlji bit će osigurana.“

„Božja riječ dala je upozorenje o nadolazećoj opasnosti; ako se na to ne obrati pozornost, protestantski će svijet spoznati kakve su doista namjere Rima tek kada bude prekasno da izbjegne zamku. Ona potihom raste u moći. Njezini nauci vrše svoj utjecaj u zakonodavnim dvoranama, u crkvama i u srcima ljudi. Ona podiže svoje uzvišene i goleme građevine, u čijim će se tajnim odajama ponoviti njezina nekadašnja progonstva. Potajno i neopaženo ona jača svoje snage kako bi promicala vlastite ciljeve kada dođe vrijeme da zada udarac. Sve što želi jest povoljan položaj, a to joj se već daje. Uskoro ćemo vidjeti i osjetiti koja je namjera rimskog elementa. Tko god bude vjerovao i slušao Božju riječ, time će navući na sebe prijekor i progonstvo.“ The Great Controversy, 581.

Ako možete pronaći bilo koji rječnik objavljen prije 1950. godine i potražiti „ženu obučenu u skrlat“ ili neku inačicu toga izraza iz sedamnaestog poglavlja Otkrivenja, svaki od tih rječnika objavljenih prije 1950. utvrđuje da je Rimokatolička crkva bludnica iz sedamnaestog poglavlja Otkrivenja. Sjedinjene Američke Države, zemaljska zvijer s dva roga iz trinaestog poglavlja Otkrivenja, zaboravljaju svoju prošlost, bilo da je riječ o rogu protestantizma ili rogu republikanizma. Obje su te ustanove proizašle iz prosvjeda protiv vjerske tiranije papinstva i političke tiranije kraljeva koji su je podupirali, ili, kako Biblija kaže, kraljeva koji su s njom „činili blud“. Prije nego što se pozabavimo dvadeset trećim poglavljem Izaije, ukratko ćemo dati pregled ostalih deset mjesta na kojima Izaija iznosi „proročanstvo o propasti“, jer svih jedanaest „bremena“ upravo su to.

Izaija trinaest jest proroštvo protiv Babilona u „posljednjim danima“. Babilon, premda je u posljednjim danima pod nadzorom i upravom Katoličke crkve, sastoji se od triju sila koje vode svijet u Armagedon u šesnaestom poglavlju Otkrivenja. U proroštvu trinaestog poglavlja o propasti suvremenog Babilona predstavljene su tri sile: Babilon, Lucifer i Asirija, koji predstavljaju Zvijer (Asiriju), Zmaja (Lucifera) i Lažnog proroka (Babilon). Asirija i Babilon dvije su pustošne sile koje je Bog upotrijebio da kazni drevni Izrael, a Asirija je došla prva, odvođeci sjevernih deset plemena u sužanjstvo, nakon čega je Babilon odveo južna dva plemena Judina.

Izrael je raspršena ovca; lavovi su ga otjerali: najprije ga je proždro kralj Asirije, a na kraju mu je ovaj Nabukodonozor, kralj Babilona, polomio kosti. Stoga ovako govori Jahve nad vojskama, Bog Izraelov: Evo, kaznit ću kralja babilonskoga i njegovu zemlju, kao što sam kaznio kralja asirskoga. Jeremija 50,17.18.

Najprije je Asirija odvela u sužanjstvo sjevernih deset plemena Izraelovih, a potom je Babilon odveo u sužanjstvo južna dva plemena Judina. Oba ova sužanjstva bila su ispunjenje levitskih „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika 26. Ta „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika bilo je prvo „vremensko proročanstvo“ koje je William Miller otkrio, i ono pokazuje da je, kada je Asirija zarobila sjeverno pleme, time bio označen početak raspršenja koje je trajalo dvije tisuće petsto dvadeset godina. To je razdoblje započelo njihovim sužanjstvom 723. pr. Kr. i završilo u „vremenu

svršetka” 1798. godine. Južna su plemena odvedena od Babilona 677. pr. Kr., čime su započela „sedam vremena” protiv Jude, koja su završila u istoj točki kao i proročanstvo o 2300 godina iz Daniela 8,14, 22. listopada 1844. Asirija i Babilon ispunili su istu svrhu kazne nad pobunom Božjega naroda, ali je kazna najprije bila izvršena po Asiriji, a potom po Babilonu.

U proročkom odnosu triju sila u trinaestom poglavlju Babilon je slika Asirije, jer je došao poslije, ali je obavljao isto djelo protiv Božjega naroda.

U petnaestom poglavlju proroštvo protiv Moaba usmjereno je protiv protestantskih crkava.

„Ovaj opis Moaba predstavlja crkve koje su postale poput Moaba. One nisu stajale na svojoj dužnosti kao vjerni stražari. Nisu surađivale s nebeskim bićima tako što bi primjenjivale svoju od Boga danu sposobnost da vrše volju Božju, potiskujući sile tame i koristeći svaku sposobnost koju im je Bog dao za unapređivanje istine i pravednosti u našem svijetu. One imaju spoznaju istine, ali nisu provodile ono što znaju.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, svezak 4, 1159.

Pala protestantska crkva jest crkva koja je nastavila hoditi s Gospodinom kada je ostatak protestantizma pobjegao pred viješću drugoga anđela. Moab je adventizam, pali protestantski rog.

Sedamnaesto poglavlje govori o Damasku, i on je označen kao grad koji će biti uklonjen. Grad je simbol kraljevstva, a kraljevstvo koje će biti uklonjeno u „posljednjim danima” jesu Sjedinjene Američke Države.

Devetnaesto poglavlje proročanstvo je propasti protiv Egipta, koji predstavlja Ujedinjene narode i sav svijet.

Sljedeća tri proročanstva o propasti u dvadeset i prvom poglavlju usmjerena su protiv strašne pustinjske zemlje na jugu, Dume i Arabije. Ta tri proročanstva o propasti prepoznaju islam, u skladu s tri jao iz Otkrivenja 8,13.

Proročanstvo propasti u dvadeset i drugom poglavlju prikazuje odvajanje laodicejskih adventista od filadelfijskih adventista prilikom nedjeljnog zakona.

A zatim u tridesetom poglavlju nalazimo breme zvijeri juga, što je druga ilustracija pobune laodicejskih adventista. Obuhvaćanje svih bremena iz Izaije zajedno praktično se obraća svakom proročkom sudioniku u „posljednjim danima“. Odabirem Izaiju dvadeset i tri kako bih pokazao da povijest Sjedinjenih Američkih Država, kao šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva, vlada od 1798. do zakona o nedjelji.

Budući da je „svaki od drevnih proroka govorio manje za svoje vrijeme nego za naše, tako da je njihovo prorokovanje na snazi za nas“, svaka proročka izjava odnosi se na događaje na svršetku svijeta. Ta istina, zajedno s činjenicom da se „sve knjige Biblije sastaju i završavaju“ u knjizi Otkrivenja, uspostavlja knjigu Otkrivenja kao uporišnu točku za usklađivanje proročkoga svjedočanstva o događajima na svršetku svijeta.

U sedamnaestom poglavlju Otkrivenja vidimo veliku bludnicu koja bludniči sa kraljevima zemaljskim i njezin konačni sud.

I dođe jedan od sedam anđela koji imahu sedam čaša te progovori sa mnom govoreći mi: Dođi ovamo; pokazat ću ti sud nad velikom bludnicom koja sjedi na mnogim vodama; s kojom su kraljevi zemaljski blud činili, i stanovnici zemlje opili se vinom njezina bluda. Otkrivenje 17:1, 2.

Proroci nikada ne proturječe jedan drugomu.

I duhovi proroka podložni su prorocima. Jer Bog nije začetnik zbrke, nego mira, kao u svim crkvama svetih. 1. Korinćanima 14:32, 33.

Na svršetku svijeta „sud velike bludnice koja sjedi na mnogim vodama“, velike bludnice „s kojom su kraljevi zemaljski bludničili“, velike bludnice koja je „stanovnike zemlje“ opila „vinom svoga bluda“; kod Izaije je predstavljena kao „bludnica“ koja biva zaboravljena za „dane jednoga kralja“, odnosno sedamdeset proročkih godina. Kada se tih sedamdeset godina navrši, Tir „će bludničiti sa svim kraljevstvima svijeta“. Izaijina bludnica jest Ivanova velika bludnica. Izaijina bludnica i Ivanova bludnica predstavljaju Rimokatoličku crkvu, jer je žena u Božjoj Riječi simbol crkve.

Žene, pokoravajte se svojim muževima kao Gospodinu. Jer muž je glava ženi, kao što je i Krist glava Crkvi; i on je Spasitelj tijela. Stoga, kao što se Crkva pokorava Kristu, tako neka se i žene pokoravaju svojim muževima u svemu. Muževi, ljubite svoje žene, kao što je i Krist ljubio Crkvu te sebe predao za nju, da je posveti očistivši je kupelju vode u riječi, da je sebi privede kao slavnu Crkvu, bez ljage ili bore ili ičega tomu slična, nego da bude sveta i bez mane. Tako su i muževi dužni ljubiti svoje žene kao svoja vlastita tijela. Tko ljubi svoju ženu, sebe ljubi. Ta nitko nikada nije mrzio svoje vlastito tijelo, nego ga hrani i njeguje, kao i Gospodin Crkvu. Jer udovi smo njegova tijela, od njegova mesa i od njegovih kostiju. Stoga će čovjek ostaviti oca i majku te prionuti uza svoju ženu, i njih će dvoje biti jedno tijelo. Ovo je velika tajna, a ja govorim o Kristu i o Crkvi. Stoga neka svaki od vas ljubi svoju ženu kao samoga sebe, a žena neka iskazuje poštovanje svome mužu. Efežanima 5:22–33.

Apostol Pavao prepoznaje da je Kristova crkva proročki predstavljena kao žena. Stoga je žena u proročanstvu crkva, no Kristova je crkva „sveta i bez mane“. Nesveta crkva predstavljena je kao nesveta žena; tako Izaija označuje bludnicu, a Ivan kurvu. One predstavljaju papinstvo kao kurvu, a Božja je crkva djevica.

Jer ja revnujem za vama Božjom ljubomorom, jer sam vas zaručio za jednoga muža, da vas privedem Kristu kao čistu djevicu. 2. Korinćanima 11,2.

Božja Crkva nije samo prikazana kao djevica, nego je zaručena samo za jednoga muža. Tir i velika bludnica iz Ivanova viđenja čine blud s kraljevima zemaljskim. Katolička crkva ima odnose s više muškaraca, a ne s jednim. Daniel nas obavješćuje da su kraljevi kraljevstva.

Ovo je san; a njegovo ćemo tumačenje kazati pred kraljem. Ti, o kralju, jesi kralj nad kraljevima; jer Bog nebeski dao ti je kraljevstvo, moć, silu i slavu. I gdje god prebivaju sinovi ljudski, zvijeri poljske i ptice nebeske dao je u tvoju ruku te te je učinio vladarem nad svima

njima. Ti si ta glava od zlata. A nakon tebe ustat će drugo kraljevstvo, manje od tvojega, i potom treće kraljevstvo od mjedi, koje će vladati svom zemljom. I četvrto će kraljevstvo biti jako kao željezo; jer kao što željezo sve razbija i satire, tako će ono, poput željeza koje sve to lomi, razbiti i zdrobiti. Daniel 2:36–40.

U drugom poglavlju Daniela kraljevstva biblijskog proroštva prepoznata su i objašnjena. Dok Daniel tumači san Nabukodonozoru, obavještava Nabukodonozora da je on glava od zlata. Glava od zlata jest kralj, ali kralj predstavlja kraljevstvo. Rimokatolička crkva velika je bludnica koja čini blud sa svim kraljevima zemlje na kraju sedamdeset proročkih godina. Kraljevi su simbol muškaraca, a Tir je nečista žena. Žena je crkva, bludnica je nesveta crkva; muškarac je kralj, a kralj je kraljevstvo. Žena je crkva, a kralj je država. Nezakonit odnos tih dvaju entiteta predstavlja duhovni blud.

Ustav Sjedinjenih Američkih Država božanski je dokument koji utvrđuje nužnost održavanja razdvojenosti tih dvaju entiteta. Premda još nismo završili s poistovjećivanjem Tira s Rimokatoličkom crkvom, čini se prikladnim da se na ovome mjestu osvrnemo na još jedan simbol u Izaiji dvadeset i trećem koji objašnjava simboliku muškarca i žene — crkve i države.

Evo zemlje Kaldejaca; toga naroda ne bijaše, dok je Asirac ne utemelji za one koji prebivaju u pustinji: podigoše njezine kule, uzdigoše njezine palače; i on je pretvori u ruševinu. Izaija 23:13.

U retku je Asirac utemeljio zemlju Kaldejaca i podigao i „kule” i „palače”. Asirac je simbol Nimroda, a Kaldejci predstavljaju vjerske vođe babilonskih tajanstvenih religija. „Kula” je simbol crkve. Kad je Isus iznio prisposobu o vinogradu, sestra White ovako komentira tu prisposobu:

„U prisposobi je domaćin predstavljao Boga, vinograd židovski narod, a ograda božanski zakon koji je bio njihova zaštita. Kula je bila simbol hrama.” Čežnja vjekova, 596.

Asirac je utemeljio zemlju Kaldejaca koji su podigli crkvu (kulu) i „palaču”. „Palača” predstavlja „kralja”, koji pak predstavlja kraljevstvo. Kraljevstvo se također prikazuje kao grad.

I rekoše: Hajde da sebi saznamo grad i kulu kojoj će vrh dopirati do neba; i steknimo sebi ime, da se ne raspršimo po svoj zemlji. Postanak 11,4.

„kula” i „palača” koje je Asirac utemeljio jesu „grad” i „kula” koje je sagradio Nimrod.

I njihova će mrtva tijela ležati na ulici velikoga grada, koji se duhovno naziva Sodoma i Egipat, gdje je i Gospodin naš bio razapet. Otkrivenje 11,8.

Nadahnjuje nas obavješćuje da „veliki grad” u jedanaestom poglavlju Otkrivenja predstavlja kraljevstvo Francuske u razdoblju Francuske revolucije.

„‘Veliki grad’ na čijim su ulicama svjedoci ubijeni i gdje leže njihova mrtva tijela jest ‘duhovno’ Egipat. Od svih naroda prikazanih u biblijskoj povijesti, Egipat je najodvažnije nijekao postojanje živoga Boga i opirao se Njegovim zapovijedima. Nijedan se vladar nikada nije usudio na otvoreniju i drskiju pobunu protiv autoriteta Neba od egipatskoga kralja. Kada mu je Mojsije, u ime Gospodnje, donio poruku, faraon je oholo odgovorio: ‘Tko je Jahve da

poslušam glas njegov i pustim Izraela? Ne poznajem Jahvu, niti ću pustiti Izraela.’ Izlazak 5:2. To je ateizam, i narod koji je predstavljen Egiptom dao bi glas sličnom nijekanju prava živoga Boga i pokazao bi isti duh nevjere i prkosa. ‘Veliki grad’ također se, ‘duhovno’, uspoređuje sa Sodomom. Pokvarenost Sodome u prijestupu Božjega zakona osobito se očitovala u razvratnosti. A taj je grijeh također trebao biti istaknuto obilježje naroda koji će ispuniti odrednice ovoga Pisma.“

„Prema riječima proroka, dakle, nešto prije godine 1798. uzdigla bi se neka sila sotonskoga podrijetla i obilježja da povede rat protiv Biblije. A u zemlji u kojoj bi svjedočanstvo dvaju Božjih svjedoka tako bilo ušutkano, očitovao bi se faraonov ateizam i razvratnost Sodome.

„Ovo je proročanstvo dobilo najtočnije i najupečatljivije ispunjenje u povijesti Francuske. Tijekom Revolucije, 1793. godine, ‘svijet je po prvi put čuo skupštinu ljudi, rođenih i odgojenih u civilizaciji, kako, prisvajajući sebi pravo da upravlja jednim od najizvrsnijih europskih naroda, podižu svoj zajednički glas da zaniječu najsvečaniju istinu koju prima ljudska duša te jednodušno odbace vjeru u Božanstvo i štovanje Božanstva.’ — Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, sv. 1, pogl. 17. ‘Francuska je jedini narod na svijetu o kojem je sačuvan vjerodostojan zapis da je kao narod podigla svoju ruku u otvorenoj pobuni protiv Tvorca svemira. Bilo je mnogo hulitelja, mnogo nevjernika, i još ih ima, u Engleskoj, Njemačkoj, Španjolskoj i drugdje; ali Francuska stoji izdvojena u svjetskoj povijesti kao jedina država koja je odlukom svoje Zakonodavne skupštine proglasila da nema Boga, i čije je cjelokupno stanovništvo prijestolnice, a velika većina i drugdje, žene kao i muškarci, plesalo i pjevalo od radosti prihvaćajući tu objavu.’ — *Blackwood’s Magazine*, studeni 1870.” Velika borba, 269.

„Veliki grad” u jedanaestom poglavlju Otkrivenja bio je narod Francuske koji je donio „odluku svoje Zakonodavne skupštine” proglašavajući da Boga nema. Ta je odluka bila izraz ateizma, kako ga predstavlja faraonova pobuna. Veliki grad jest kraljevstvo, ili „narod” ili „država”. U jedanaestom poglavlju Otkrivenja Francuska se sastoji od dvaju simbola — Egipta i Sodome.

Obaviješteni smo: „To je ateizam, a narod predstavljen Egiptom izrazio bi slično nijekanje zahtjeva živoga Boga i očitovao srodan duh nevjere i prkosa. ‘Veliki grad’ također se, ‘duhovno’, uspoređuje sa Sodomom. Pokvarenost Sodome u kršenju Božjega zakona osobito se očitovala u razuzdanosti.”

Veliki grad ili narod Francuske simbolički je predstavljen narodom (Egipat) i gradom (Sodoma). Egipat bi „dao glas“, a govor naroda predstavlja državnu politiku, a ne crkvenu upravu. Egipat je bio država, a Sodoma crkva — to je prikaz koji nalazimo u jedanaestom poglavlju Otkrivenja.

„‘Govorenje’ naroda djelovanje je njegovih zakonodavnih i sudskih vlasti.” *The Great Controversy*, 442.

U jedanaestom poglavlju Otkrivenja Ivan iznosi događaje Francuske revolucije u proročkoj simbolici. Sama Revolucija pružila je obilje povijesnih dokaza o valjanosti Ivanovih predviđanja u tom poglavlju. Ivan je preorekao, zatim je Francuska revolucija ispunila proročanstvo, a potom — i proročanstvo i njegovo povijesno ispunjenje — predočuju i uspoređuju događaje na svršetku

svijeta, kada se ponovno iskvarena država sjedinjuje s iskvarenom crkvom. Naravno, nakon toga nesvetog braka slijedi krvoproliće. Kraljevstvo Božje također je veliki grad.

I odnese me u duhu na veliku i visoku goru te mi pokaza onaj veliki grad, sveti Jeruzalem, gdje silazi s neba od Boga. Otkrivenje 21,10.

„Dolazak zaručnika, koji se ovdje stavlja pred oči, zbiva se prije svadbe. Svadba predstavlja Kristovo primanje njegova kraljevstva. Sveti Grad, Novi Jeruzalem, koji je prijestolnica i predstavnik kraljevstva, naziva se ‘zaručnica, žena Jaganjčeva’. Anđeo reče Ivanu: ‘Dodi amo, pokazat ću ti zaručnicu, ženu Jaganjčevu.’ ‘I prenese me u duhu’, kaže prorok, ‘i pokaza mi onaj veliki grad, sveti Jeruzalem, gdje silazi s neba od Boga.’ Otkrivenje 21:9, 10.“ Velika borba, 426.

Nimrodova pobuna prikazana je njegovim građenjem kule i grada, što predočuje spoj crkve i države na svršetku svijeta, jer su svi proroci govorili o svršetku svijeta. Nimrodova pobuna bila je također nastavak pobune Lucifera, čija je želja bila preuzeti vlast i nad Božjom crkvom i nad Božjom državom.

Kako pade s neba, o Luciferu, sine zorin! kako si oboren na zemlju, ti koji si oslabljivao narode! Jer si govorio u srcu svome: Uzići ću na nebesa, povisit ću prijestolje svoje iznad zvijezda Božjih; sjest ću i na goru zhora, na krajnjem sjeveru; uzdići ću se iznad visina oblaka; bit ću kao Svevišnji. Izaija 14:12–14.

Dok Izaija razotkriva Luciferove tajne želje srca da bude „kao Svevišnji“, on ističe da Lucifer nastoji sjesti na dvije izrazito različite stolice. On želi „uzvisiti“ svoje „prijestolje iznad zvijezda Božjih“ i „sjediti i na gori zhora, na krajnjem sjeveru“.

Prijestolje je simbol kraljeve vlasti — odnosno državne vlasti — a „strane sjevera“ Božja su crkva.

Pjesma i psalam sinova Korahovih. Velik je Gospodin i dostojan svake hvale u gradu Boga našega, na svetoj gori njegovoj. Divna je po svome položaju, radost svoj zemlji, gora Sion, na krajnjem sjeveru, grad velikoga Kralja. Bog je poznat u palačama njegovim kao utočište. Psalam 48:1–3.

Jeruzalem je „grad velikoga Kralja“, čime se označuje političko prijestolje Božje, a Jeruzalem je također „gora svetosti njegove“, „na sjevernim stranama“, čime se označuje vjersko prijestolje Božje. Od samoga početka Sotonina pobuna i ratovanje prikazani su u okviru njegove želje da zavlada i nad crkvom Božjom i nad državom Božjom. Sotona je potom predvodio Nimrodovu pobunu, a zemlja koju je on utemeljio za Kaldejce predstavljena je kao zemlja u kojoj je Nimrod sagradio i kulu i grad — crkvu i državu.

Stoga, kada Izaijina bludnica i Ivanova velika bludnica čine blud s kraljevima zemaljskim, proročanstvo označuje da se na svršetku sedamdeset proročkih godina uspostavlja nesvet odnos između Rimokatoličke crkve i kraljeva zemaljskih.

Izaijin niz proroštva opisuje sud nad bludnicom Tirom u dvadeset trećem poglavlju, a Ivan opisuje isti sud simbolom žene grimizne boje, koja je označena kao „Babilon veliki“. Treći svjedok istoga

suda nad istom bludnicom glasi ovako:

„Žena (Babilon) iz Otkrivenja 17 opisana je kao ‘odjevena u purpur i skerlet te nakićena zlatom i dragim kamenjem i biserjem, držeći u ruci zlatnu čašu punu gadosti i nečistoće: ... a na njezinu čelu bijaše napisano ime: Tajna, Babilon veliki, majka bludnicama.’ Prorok kaže: ‘I vidjeh ženu pijanu od krvi svetih i od krvi Isusovih mučenika.’ Nadalje se za Babilon izjavljuje da je ‘onaj veliki grad koji kraljuje nad kraljevima zemaljskim.’ Otkrivenje 17,4–6.18. Sila koja je tijekom tolkih stoljeća održavala despotsku vlast nad vladarima kršćanstva jest Rim.” Velika borba, 382.

Tir je Rimokatolička crkva u „posljednjim danima“. U to će vrijeme papinstvo izići i pjevati svoje zavodljive pjesme kraljevima zemaljskim, vodeći tako kraljeve u čin bludništva, što je u proročkom smislu sjedinjenje crkve i države.

I dogodit će se u onaj dan da će Tir biti zaboravljen sedamdeset godina, prema danima jednoga kralja; a nakon svršetka sedamdeset godina Tir će pjevati kao bludnica. Izaija 23,15.

Kralj je kraljevstvo u biblijskom proročanstvu, tako da će Tir biti zaboravljen za vrijeme dok jedno proročko kraljevstvo vlada sedamdeset godina.

I bit će u onaj dan da će Tir biti zaboravljen sedamdeset godina, prema danima jednoga kralja; nakon svršetka sedamdeset godina Tir će pjevati kao bludnica. Uzmi harfu, obilazi grad, ti bludnice koja si bila zaboravljena; zasviraj milozvučno, pjevaj mnoge pjesme, da bi te se spomenuli. I bit će nakon svršetka sedamdeset godina da će Gospod pohoditi Tir, i ona će se vratiti svojoj zaradi te će bludničiti sa svim kraljevstvima svijeta po svoj površini zemlje. Izaija 23:15–17.

Tijekom dana jednoga kraljevstva koje vlada sedamdeset proročkih godina, Rimokatolička crkva bit će zaboravljena. Na kraju sedamdeset godina, papinska će vlast „slatko pjevati, pjevati mnoge pjesme“. Proročki, „pjesma“ predstavlja „iskustvo“.

„Na kristalnom moru pred prijestoljem, tome staklenom moru kao pomiješanom s ognjem — tako blistavom od slave Božje — okupljeno je mnoštvo onih koji su „pobijedili zvijer i kip njezin i žig njezin i broj imena njezina“. S Janjetom na gori Sionu, „imajući harfe Božje“, stoje njih sto četrdeset i četiri tisuće, koji su otkupljeni između ljudi; i čuje se, kao šum mnogih voda i kao tutnjava silnoga groma, „glas svirača koji sviraju na svojim harfama“. I pjevaju „novu pjesmu“ pred prijestoljem, pjesmu koju nitko ne može naučiti osim onih sto četrdeset i četiri tisuće. To je pjesma Mojsijeva i Janjetova — pjesma izbavljenja. Nitko osim sto četrdeset i četiri tisuće ne može naučiti tu pjesmu, jer je to pjesma njihova iskustva — iskustva kakvo nijedno drugo mnoštvo nikada nije imalo. „To su oni koji idu za Janjetom kamo god Ono ide.“ Oni, budući da su preneseni sa zemlje, između živih, smatraju se „prvencima Bogu i Janjetu“. Otkrivenje 15:2, 3; 14:1-5. „To su oni koji dolaze iz velike nevolje“; oni su prošli kroz vrijeme tjeskobe kakve nije bilo otkako je naroda; podnijeli su muku vremena Jakovljeve nevolje; stajali su bez posrednika tijekom konačnoga izlivanja Božjih sudova. Ali bili su izbavljeni, jer su „oprali svoje haljine i ubijelili ih u krvi Janjetovoj“. „U njihovim ustima ne nađe se prijevare, jer su bez mane“ pred Bogom. „Zato su pred prijestoljem Božjim i služe Mu dan i

noć u Njegovu hramu; i Onaj koji sjedi na prijestolju prebivat će među njima.“ Vidjeli su zemlju opustošenu glađu i pomorom, sunce koje ima moć paliti ljude velikom žegom, a i sami su podnosili patnju, glad i žeđ. Ali „neće više gladovati ni žeđati; niti će sunce udarati po njima, niti ikakva žega. Jer Janje koje je posred prijestolja pasti će ih i voditi na izvore voda života; i Bog će otrti svaku suzu s njihovih očiju.“ Otkrivenje 7:14-17.“ Velika borba, 648.

„‘U Njegovu Hramu svi govore o Njegovoj slavi’ (Psalam 29,9), a pjesma koju će otkupljeni pjevati — pjesma njihova iskustva — objavljivat će slavu Božju: ‘Velika su i čudesna djela Tvoja, Gospodine Bože, Svemoguću; pravedni su i istiniti putovi Tvoji, Kralju vjekova. Tko da Te se ne boji, Gospodine, i ne proslavi ime Tvoje? Jer Ti si jedini svet.’ Otkrivenje 15,3.4, R.V.” Odgoj, 308.

Na svršetku sedamdeset proročkih godina papinstvo će „lijepo svirati, pjevati mnoge pjesme, da“ bi „bila upamćena“. Na svršetku kraljevstva koje vlada sedamdeset proročkih godina Rimokatolička crkva podsjetit će svijet na iskustvo svoje prošle povijesti. U toj je povijesti vladala kao moralni autoritet u odnosu između sebe i kraljeva Europe. Ta je povijest s pravom prepoznata kao Mračni srednji vijek, i sva tama koja se na bilo koji način može povezati s poviješću u kojoj je papinstvo vladalo nad kraljevima Europe može se pripisati samom temeljnom činu koji je proizveo svu potonju tamu. Taj je čin bio sjedinjenje crkve i države, sjedinjenje kraljeva Europe i Katoličke crkve. U biblijskom braku muškarac treba vladati nad ženom, ali blud koji se dogodio u toj povijesti bio je izvrnut u odnosu na pravi poredak odnosa muškarca i žene.

Na kraju sedamdeset godina nastupit će velika kriza kada se kraljevstvo biblijskog proroštva koje vlada svijetom tijekom razdoblja u kojem je Papinstvo proročki zaboravljeno privede svojem završetku. Sveopća kriza nastala slomom toga kraljevstva otvara vrata Katoličkoj crkvi da počne obavještavati svijet kako se, da bi se prošlo kroz tegobna vremena prouzročena slomom toga kraljevstva, svijet mora podložiti moralnom autoritetu Rimokatoličke crkve, kao što je prikazano u povijesti mračnog srednjeg vijeka.

Kad kraljevstvo završi i papinstvo zapjeva pjesmu svojega prošlog iskustva, iskustva koje povjesničari označuju kao tamu; kako bi onda ta mračna povijest uopće mogla biti poruka koju bi papinstvo podijelilo s kraljevima zemaljskim, a koja bi ih uvjerila da s njom počine blud? U velikoj krizi, zašto bi iskustvo prošlih vjekova, (njezina pjesma) njezino iskustvo prije nego što je proročki bila zaboravljena, pružilo logiku kraljevima zemaljskim da prihvate iskustvo tame kao rješenje za svoju veliku krizu?

„Velik broj ljudi, čak i među onima koji na rimokatolicizam ne gledaju s naklonošću, jedva nazire ikakvu opasnost od njegove moći i utjecaja. Mnogi tvrde da su intelektualna i moralna tama koja je prevladavala tijekom srednjega vijeka pogodovale širenju njegovih dogmi, praznovjerja i tlačenja te da veća prosvijećenost suvremenoga doba, opća raširenost znanja i sve veća liberalnost u pitanjima vjere onemogućuju obnovu netrpeljivosti i tiranije. Sama pomisao da bi takvo stanje moglo postojati u ovom prosvijećenom dobu izlaže se ruglu. Istina je da velika svjetlost, intelektualna, moralna i vjerska, obasjava ovaj naraštaj. Na otvorenim stranicama svete Božje Riječi svjetlost s neba izlila se na svijet. Ali treba imati na umu da što je veća darovana svjetlost, to je veća tama onih koji je izvrću i odbacuju.“

„Molitveno proučavanje Biblije pokazalo bi protestantima pravi karakter papinstva i navelo ih da ga se gnušaju i da ga se klone; ali mnogi su tako mudri u vlastitoj uobraženosti da ne osjećaju potrebu ponizno tražiti Boga kako bi bili uvedeni u istinu. Premda se ponose svojim prosvjetljenjem, ne poznaju ni Pisma ni Božju silu. Moraju imati neko sredstvo kojim će umiriti svoju savjest, pa traže ono što je najmanje duhovno i ponižavajuće. Ono što žele jest način da zaborave Boga koji će se prikazivati kao način da Ga se sjećaju. Papinstvo je dobro prilagođeno da udovolji potrebama svih takvih. Ono je pripravljeno za dva razreda ljudi, koji obuhvaćaju gotovo sav svijet — one koji bi se spasili svojim zaslugama i one koji bi se spasili u svojim grijesima. U tome je tajna njegove moći.“

„Pokazalo se da je vrijeme velike intelektualne tame povoljno za uspjeh papinstva. Još će se pokazati da je vrijeme velike intelektualne svjetlosti jednako povoljno za njegov uspjeh. U prošlim vjekovima, kada su ljudi bili bez Božje riječi i bez spoznaje istine, oči su im bile povezane, a tisuće su bile uhvaćene u zamku, ne videći mrežu razapetu pred njihovim nogama. U ovom naraštaju ima mnogo onih čije oči zaslijepljuje blještavilo ljudskih nagađanja, ‘znanosti lažno tako nazvane’; oni ne razabiru mrežu i upadaju u nju jednako spremno kao da su povezani očiju. Bog je odredio da čovjekove intelektualne sposobnosti budu smatrane darom njegova Stvoritelja i da budu upotrijebljene u službi istine i pravednosti; ali kada se njeguju oholost i častohleplje, i ljudi uzdižu vlastite teorije iznad Božje riječi, tada inteligencija može nanijeti veću štetu nego neznanje. Tako će lažna znanost sadašnjega doba, koja potkopava vjeru u Bibliju, biti jednako uspješna u pripravljanju puta za prihvaćanje papinstva, s njegovim privlačnim oblicima, kao što je uskraćivanje znanja bilo uspješno u otvaranju puta njegovu uzdizanju u mračnim vjekovima.“ Velika borba, 572.

„Rimokatolici priznaju da je promjenu subote izvršila njihova crkva te upravo tu promjenu navode kao dokaz vrhovnog autoriteta crkve. Izjavljuju da protestanti, svetkujući prvi dan tjedna kao subotu, priznaju njezinu vlast da propisuje zakone u božanskim stvarima. Rimska crkva nije se odrekla svojega zahtjeva za nepogrješivošću; a kada svijet i protestantske crkve prihvate krivotvorenu subotu koju je ona ustanovila, dok odbacuju subotu Jehovinu, oni time zapravo priznaju taj zahtjev. Oni se mogu pozivati na autoritet za tu promjenu, ali pogrešnost njihova rasuđivanja lako se razabire. Papist je dovoljno pronicav da vidi kako protestanti obmanjuju sami sebe, svojevolumeno zatvarajući oči pred činjenicama u tom pitanju. Kako ustanova nedjelje stječe naklonost, on se raduje, uvjeren da će naposljetku dovesti sav protestantski svijet pod stijeg Rima.“

“Promjena subote znak je ili obilježje vlasti Rimske crkve. Oni koji, razumijevajući zahtjeve četvrte zapovijedi, odluče svetkovati lažnu subotu umjesto prave, time odaju počast onoj vlasti kojom je jedino ona zapovjeđena. Žig Zvijeri jest papinska subota, koju je svijet prihvatio umjesto dana koji je Bog odredio.

„Ali vrijeme za primanje žiga Zvijeri, kako je određeno u proroštvu, još nije došlo. Vrijeme kušnje još nije nastupilo. U svakoj crkvi ima istinskih kršćana, ne isključujući ni rimokatoličku zajednicu. Nitko nije osuđen dok ne primi svjetlo i ne uvidi obvezatnost četvrte zapovijedi. Ali kada bude izdan dekret kojim se nameće krivotvorena subota, i kada snažan poklik trećega anđela bude upozoravao ljude protiv štovanja Zvijeri i njezina lika, crta razdvajanja između

lažnoga i istinitoga bit će jasno povučena. Tada će oni koji i dalje ustraju u prijestupu primiti žig Zvijeri na svoja čela ili na svoje ruke.

„Ubrzanim koracima približavamo se tom razdoblju. Kad se protestantske crkve ujedine sa svjetovnom vlašću kako bi poduprle lažnu religiju, zbog protivljenja kojoj su njihovi preci podnosili najžešći progon, tada će papinska subota biti nametnuta združenim autoritetom crkve i države. Nastupit će nacionalni otpad, koji će završiti jedino nacionalnom propašću.” Bible Training School, 2. veljače 1913.

Sada smo se dotaknuli pet simbola koje nastojimo prepoznati prije nego što se u cijelosti pozabavimo samim poglavljem. Grad je u biblijskom proročanstvu kraljevstvo, a u Izaiji dvadeset i tri postoje dva kraljevstva koja su usko povezana, ali jasno različita. Prvo je „grad koji kruni“, a drugo je „trgovački grad“. U posljednjim danima sila koja upravlja trostrukim savezom zmaja, zvijeri i lažnog proroka jest papinstvo. To je kraljevstvo koje ima krunu.

„Kako se približavamo posljednjoj krizi, od presudne je važnosti da među Gospodnjim oruđima vladaju sklad i jedinstvo. Svijet je ispunjen olujom, ratom i razdorom. Ipak, pod jednom glavom — papinskom vlašću — ljudi će se ujediniti da se suprotstave Bogu u osobi Njegovih svjedoka. To je jedinstvo učvršćeno po velikom otpadniku. Dok nastoji ujediniti svoje oruđe u ratovanju protiv istine, on će djelovati da podijeli i rasprši njezine zagovornike. Ljubomora, zla sumnjičenja, zlobni govori, od njega su potaknuti kako bi proizveli nesklad i razdor.“ Testimonies, svezak 7, 182.

Kraljevstvo s krunom jest Tir, što znači „stijena“. U ovom poglavlju Tir predstavlja papinstvo koje nastoji oponašati Krista, jer je papinstvo antikrist. Riječ „anti“ u antikrist znači „na mjestu“. Papinstvo nastoji oponašati Krista na svakoj razini, a ime Tir znači stijena, jer je papinstvo krivotvorina „Stijene vjekova“.

Tko je smislio ovu odluku protiv Tira, grada koji kruni, čiji su trgovci knezovi, čiji su trgovci uglednici zemlje? Gospod nad vojskama to je naumio da oskvrne oholost sve slave i da izvrгне preziru sve uglednike zemlje. Prođi svojom zemljom kao rijeka, kćeri Taršiša: više nema snage. Ispružio je svoju ruku nad morem, potresao je kraljevstva; Gospod je izdao zapovijed protiv trgovačkoga grada da razori njegove utvrde. Izaija 23:8–11.

Namjeravamo na temelju mnogih svjedočanstava pokazati da „potresanje kraljevstava“ izvršava Bog, preko islama. Islam je sila koja srđi narode i kojom se narodi potresaju. U ovom trenutku utvrđujemo da je Gospod odredio izvrgnuti preziru „sve uglednike zemlje“, koji su „trgovci“ i „prometnici“ čija će „uporišta“ biti razorena. Trgovački grad i grad koji kruni „izazvali su nezadovoljstvo neba“, te je Gospod naumio razoriti njihova „uporišta“, a to predstavlja gospodarstvo. Slom gospodarstva događa se prije nedjeljnog zakona u Sjedinjenim Državama, jer prije nedjeljnog zakona građani Sjedinjenih Država zahtijevaju da im se vrati „božanska naklonost i vremeniti napredak“. Njihov je argument da Božji sudovi neće prestati sve dok se nedjelja ne bude „strogo provodila“. Nekoliko biblijskih svjedočanstava slaže se da stojimo na pragu silovitoga sloma u gospodarstvu svijeta. Taj se slom događa prije nedjeljnog zakona, kao što se i slom iz 1837. dogodio prije 22. listopada 1844.

„A tada će veliki varalica uvjeriti ljude da oni koji služe Bogu uzrokuju ta zla. Skupina koja je izazvala nezadovoljstvo Neba svalit će sve svoje nevolje na one čija je poslušnost Božjim zapovijedima trajni ukor prijestupnicima. Bit će proglašeno da ljudi vrijeđaju Boga kršenjem nedjeljne subote; da je taj grijeh donio nesreće koje neće prestati dok se svetkovanje nedjelje ne bude strogo provodilo; i da oni koji iznose zahtjeve četvrte zapovijedi, razarajući tako poštovanje prema nedjelji, uznemiruju narod i sprječavaju njegov povratak božanskoj naklonosti i vremenitom blagostanju. Tako će se ponoviti optužba nekoć iznesena protiv Božjega sluga, i to na jednako dobro utemeljenim osnovama: ‘A kad Ahab ugleda Iliju, reče mu Ahab: Jesi li ti onaj koji unesrećuje Izraela? A on odgovori: Nisam ja unesrećio Izraela, nego ti i dom oca tvojega, jer ste ostavili zapovijedi Gospodnje, a ti si pošao za Baalima.’ 1 Kings 18:17, 18. Kako se srdžba naroda bude raspljivala lažnim optužbama, oni će prema Božjim vjesnicima postupati vrlo slično onome kako je otpadnički Izrael postupao prema Iliji.” The Great Controversy, 590.

Ilija, suočen s prorocima Baalovim i svećenicima gaja na gori Karmelu, predstavlja nedjeljni zakon. Poruka za crkvu glasila je: „izaberite danas komu ćete služiti.” Kada se ta povijest ponovi pri nedjeljnom zakonu, pitanje glasi: „koji ćete dan izabrati, jer dan koji odaberete pokazuje komu služite.” Prije gore Karmela bile su tri i pol godine teške suše. Prije nedjeljnog zakona postoji niz nedjeljnih zakona, ali oni još nisu bili „strogo provođeni”. Načelo povezano s nedjeljnim zakonom jest da nakon nacionalnog otpada dolazi nacionalna propast. Primjer za to jest Konstantin, koji je godine 321. donio nedjeljni zakon, a nedugo potom prva četiri trubljenja iz Otkrivenja, 8. poglavlja, počela su privoditi Zapadni Rim njegovu kraju do godine 476. Priča o Konstantinu važna je jer je uključivala postupno uzdizanje nedjelje i istodobno postupna ograničenja sedmoga dana subote. Ta je postupna povijest dosegla svoj zaključak kada su građani bili prisiljeni svetkovati nedjelju ili biti progonjeni zbog držanja subote. To je također zaključak sve strožeg nedjeljnog zakonodavstva u Sjedinjenim Državama. Jedno načelo povezano s nametanjem bogoslužja nedjeljom glasi: „nakon nacionalnog otpada dolazi nacionalna propast.” To načelo znači da pojačano provođenje nedjeljnih zakona proizvodi pojačavanje Božjih sudova, prije samoga nedjeljnog zakona iz Otkrivenja 13, 11. redak. Svako donošenje takva zakona donijet će odgovarajuću propast. Sudovi za koje građani optužuju one koji drže subotu da ih izazivaju zapravo su proizvedeni pojačanim provođenjem nedjeljnog zakonodavstva. Uvrstili smo odlomak iz Velike borbe, kojemu sam dao naslov Napredovanje nedjelje. Preporučio bih da to još jednom pročitate. Nalazi se u kategoriji naslovljenoj Duh proroštva.

„Bog je otkrio što će se zbiti u posljednjim danima, kako bi Njegov narod bio pripravljen opstati nasuprot oluji protivljenja i gnjeva. Oni koji su upozoreni na događaje što su pred njima ne smiju sjediti u mirnom iščekivanju nadolazeće oluje, tješeći se da će Gospodin zakloniti svoje vjerne u dan nevolje. Trebamo biti kao ljudi koji čekaju svoga Gospodara, ne u besposlenom iščekivanju, nego u ozbiljnom radu, s nepokolebljivom vjerom. Sada nije vrijeme da dopustimo da nam um bude zaokupljen stvarima od manje važnosti. Dok ljudi spavaju, Sotona djelatno uređuje prilike tako da Gospodnji narod ne bi imao milosti ni pravde. Pokret za nedjelju sada napreduje u tami. Vođe prikrivaju pravo pitanje, a mnogi koji se pridružuju tom pokretu ni sami ne vide kamo teži podzemna struja. Njegova su isticanja blaga i naizgled kršćanska, ali kad progovori, otkrit će duh zmaja. Naša je dužnost učiniti sve što je u našoj

moći da odvratimo prijeteću opasnost. Trebamo nastojati razoružati predrasude stavljajući se pred narod u pravom svjetlu. Trebamo im iznijeti stvarno pitanje o kojem je riječ, i tako uložiti najučinkovitiji prosvjed protiv mjera kojima se ograničava sloboda savjesti. Trebamo istraživati Pisma i biti kadri dati razlog svoje vjere. Prorok kaže: 'Bezbožnici će bezbožno činiti; i nijedan od bezbožnika neće razumjeti; ali razumni će razumjeti.'" Svjedočanstva, svezak 5, 452.

Teško je prepoznati pokret za zakonodavstvo o nedjelji, jer on napreduje u „tami“, a papinstvo „potajno i neopaženo“ „jača svoje snage kako bi unaprijedilo svoje vlastite ciljeve“. Činjenica je da je djelo donošenja zakonodavstva o nedjelji u tami središnje pitanje u procesu kušnje sto četrdeset i četiri tisuće. „Nijedan od bezbožnika neće razumjeti“, prema Danielu i sestri White. „Bezbožnici“ u Danielu jesu Matejeve „lude djevice“, koje sestra White poistovjećuje s laodicejcima. Mudri će razumjeti događaje koji se sada zbivaju, čak i ako se čini da povijest oko nas proturječi Božjoj riječi. Vjerujemo li Božjoj riječi ili onome što se događa oko nas? Pa ipak, unaprijed smo upozoreni da će svršetak biti kao u Noinim danima.

„Svijet, pun razuzdanosti, pun bezbožnoga uživanja, spava, spava u tjelesnoj sigurnosti. Ljudi udaljuju od sebe dolazak Gospodnji. Smiju se opomenama. Oholi se hvale: 'Sve ostaje kao što bijaše od početka.' 'Sutra će biti kao danas, i još mnogo obilnije.' 2 Peter 3:4; Isaiah 56:12. Još ćemo dublje tonuti u ljubav prema užicima. Ali Krist kaže: 'Evo, dolazim kao tat.' Revelation 16:15. Upravo u vrijeme kada svijet podrugljivo pita: 'Gdje je obećanje o Njegovu dolasku?' znakovi se ispunjavaju. Dok viču: 'Mir i sigurnost', dolazi iznenadna propast. Kada podrugljivac, onaj koji odbacuje istinu, postane drzak; kada se uobičajeni tijekom rada u različitim granama stjecanja novca nastavlja bez obzira na načela; kada učenik gorljivo traži znanje o svemu osim o svojoj Bibliji, Krist dolazi kao tat.“

„Sve je na svijetu u previranju. Znakovi vremena zloslutni su. Događaji koji dolaze bacaju svoje sjene unaprijed. Duh se Božji povlači sa zemlje, i nesreća slijedi za nesrećom na moru i na kopnu. Ima oluja, potresa, požara, poplava, ubojstava svake vrste. Tko može pročitati budućnost? Gdje je sigurnost? Ni u čemu što je ljudsko ili zemaljsko nema izvjesnosti. Ljudi se ubrzano svrstavaju pod stijeg koji su izabrali. Nemirno čekaju i promatraju pokrete svojih vođa. Ima onih koji čekaju, promatraju i rade za pojavu našega Gospodina. Druga skupina stupa u redove pod zapovjedništvom prvoga velikog otpadnika. Malo ih srcem i dušom vjeruje da postoji pakao kojega se treba kloniti i nebo koje treba zadobiti.“

„Križa nam se postupno prikrada. Sunce sja na nebesima, prelazeći svojim uobičajenim putom, a nebesa još uvijek objavljuju slavu Božju. Ljudi još uvijek jedu i piju, sade i grade, žene se i udaju. Trgovci još uvijek kupuju i prodaju. Ljudi se još uvijek guraju jedan protiv drugoga, boreći se za najviše mjesto. Ljubitelji užitaka još uvijek hrle u kazališta, na konjske utrke, u kockarnice. Vlada najveće uzbuđenje, a ipak se vrijeme kušnje brzo privodi kraju i svaki će slučaj uskoro biti zauvijek odlučan. Sotona vidi da je njegovo vrijeme kratko. Pokrenuo je sva svoja sredstva kako bi ljudi bili zavedeni, obmanuti, zaokupljeni i opčinjeni, sve dok se ne navrši dan kušnje i vrata milosti ne budu zauvijek zatvorena.“

„Svečano do nas kroz stoljeća dopiru riječi upozorenja našega Gospodina s Maslinske gore: 'Pazite na sebe da vam srca ne otežaju proždrljivošću, pijanstvom i brigama ovoga života, pa

da vas onaj dan ne zatekne iznenada.' 'Bdijte dakle i molite se svagda da se uzmognete smatrati dostojnima izbjeći sve ovo što će doći i stati pred Sina Čovječjega.'" Čeznja vjekova, 635, 636.

U dvadeset i trećem poglavlju Izaije Zidon su Sjedinjene Američke Države, a Tir je papinstvo. Tir i Zidon bili su drevni suvremeni fenički gradovi smješteni na obali Sredozemnog mora. Bili su poznati po svojoj pomorskoj trgovini, bogatstvu i utjecaju u drevnome svijetu. Zidon i njegovi „trgovci” u tom odlomku opskrbljivali su Taršiš. Zidonovi su trgovci trgovali „sjemenom Šihora”, koje je „žetva rijeke”, i plod je „rijeke”, i to je „njezin prihod”, jer ona je „trg naroda”. Svi proroci govore o svršetku svijeta, pa tko je trg naroda na svršetku svijeta? To su Sjedinjene Američke Države.

Siħor je rijeka u Egiptu (vjerojatno delte Nila) i koristi se kao prikaz bogatstva svijeta, jer Egipat je svijet. „Djevica kći” Sidona predstavlja posljednji naraštaj SAD-a, i ona je potlačena zbog vojnoga stanja koje prati nedjeljni zakon i nacionalnu propast koja neposredno zatim slijedi. Te djevice Sidona ukoravaju se pitanjem o Tiru koje glasi: „je li ovo vaš radosni grad” (kraljevstvo) u kojemu se SAD radovao? Je li „ovo kraljevstvo „čija je starina od drevnih dana”, kada je, prema tom odlomku, bilo utemeljeno od Nimroda, neposredno nakon potopa?

Bog je odredio i „namjerio” kazniti „Tir, grad koji ovjenčava”. Kazna papinstva uključuje slom financijske strukture svijeta, jer „Gospodin je dao” „zapovijed protiv” „Sidona” „trgovačkoga grada” (Sjedinjenih Država). Njegova zapovijed „da uništi utvrde”, odnosno gospodarstvo Sjedinjenih Država, jest zapovijed o suboti, jer nakon nacionalnog otpada slijedi nacionalna propast.

Kazna papinstva započinje gospodarskim slomom cijeloga svijeta kao odgovorom na uništenje gospodarstva Sjedinjenih Američkih Država. Sidon ima „dom” povezan sa svojim gospodarstvom, te tako predstavlja financijsku strukturu koja je razorena, jer više ne možeš ulaziti u nju. Nema više ulaganja ni dobiti iz toga „doma”, jer je razoren. To se razorenje zbiva u vrijeme nedjeljnoga zakona, premda i prije nedjeljnoga zakona već postoje sve jače osude. Kada slom nastupi, papinstvo, Sjedinjene Američke Države sa svojim trgovačkim knezovima i časnim trgovcima te lađe taršiške, stat će „zavijati”.

Mjesto „Taršiša” u ovom odlomku povezano je s bogatstvom u starini, a lađe Taršiša u Bibliji vrhunski su simbol gospodarske snage.

Jer su kraljeve lađe odlazile u Taršiš sa slugama Hiramovim; jednom u tri godine vraćale su se lađe iz Taršiša donoseći zlato i srebro, bjelokost, majmune i paunove. I kralj Salomon nadmaši sve kraljeve na zemlji bogatstvom i mudrošću. 2 Ljetopisa 9,21.22.

Lađe predstavljaju gospodarsku snagu, a Taršiš je vodeća gospodarska lađa u biblijskom proroštvu. Posljednjem naraštaju Taršiša, predstavljenom „kćeri” Taršiša, rečeno je da „prijeđeš preko svoje zemlje kao rijeka“, a ono što nalazi jest da njezina zemlja „više nema snage“ te se više ne može „radovati“ nad kraljevstvom Tira. Snaga koju su tražili bila je prijašnja gospodarska snaga Sidona, ali nje više nije bilo, jer je more progovorilo „govoreći: Ne mučim se porodom niti rađam djece;

niti odgajam mladiće, niti podižem djevice“, čime se prepoznaje posljednji naraštaj mora, to jest narodâ svijeta koji nariču zbog uništenja gospodarstva svijeta, i u tom se trenutku narodi svijeta bude za stvarnost da su oni posljednji naraštaj povijesti Zemlje te da je prekasno pripremiti se za vječni život.

„Novac će uskoro vrlo naglo izgubiti na vrijednosti kada se stvarnost vječnih prizora otvori ljudskim osjetilima.“ Evangelizam, 62.

Postoje dva „izvještaja“ ili poruke koje svima u tom odlomku nanose bol. Prvi se „izvještaj“ odnosi na Egipat, a drugi „izvještaj“ jest Tir. Izvještaj o Egiptu izražen je u prošlom vremenu, jer Izaija kaže: „kao na vijest o Egiptu“, pokazujući tako da je Bog nešto učinio s Egiptom prije nego što je uništio Sidon (SAD.) Ono što je Bog učinio Egiptu također predstavlja „izvještaj“ o Egiptu, a to je da je uništio Egipat u vezi s prvim putem kada je Bog stupio u savez s izabranim narodom. Ta su dva izvještaja isti „izvještaj“. Izvještaj o Egiptu jest početak, a izvještaj o Tiru jest svršetak. Alfa i Omega prikazao je savez sa sto četrdeset i četiri tisuće u posljednjim danima početnom poviješću toga predmeta. „Izvještaj“ o Egiptu jest izbavljenje na Crvenome moru kada su faraon i njegova vojska bili uništeni, što je prasluka konačnog izbavljenja Božjega naroda kako je predstavljeno „izvještajem“ koji je „breme o Tiru.“

Sila predstavljena u Bibliji koja uništava lađe Taršiša jest islam. O temi islama bit će riječi kasnije, stoga ćemo se njome potpunije pozabaviti u kasnije vrijeme. U odlomku je prikazan kao „Kitim“, drevni naziv za Cipar, a odlomak kaže da se propast Sidona i Tira objavljuje iz „Kitima“. Simbol islama uključuje vrlo određeni prikaz uništenja Sjedinjenih Država u biblijskom proroštvu.

Važno je pratiti dane i godine na koje se upućuje u knjizi Izaijinoj, jer oni često određuju proročko vrijeme odlomka koji slijedi. Izaija dvadeset i treće poglavlje slijedi nakon „proroštva“ o dolini viđenja u dvadeset i drugom poglavlju, kojemu prethodi dvadeset i prvo poglavlje, koje ima tri „proroštva“, a sva tri označuju islam. Prije toga poglavlja, u prvom retku dvadesetoga poglavlja, nalazi se okvir proročke povijesti u kojemu su prepoznata sljedeća proročanstva propasti u narednim poglavljima.

U godine kad je Tartan došao u Ašdod (kad ga je poslao Sargon, kralj Asirije), i zaratio protiv Ašdoda te ga zauzeo. Izaija 20,1.

Riječ „Tartan“ može biti ime, ili je najvjerojatnije naslov vojskovođe. Tartan je došao u Ašdod, grad u Egiptu, i zauzeo ga u onom povijesnom razdoblju kada su Asirci postupno preuzimali vlast nad svijetom. Asirija je bila prasluka Babilona. I Asirija i Babilon bila su kraljevstva koja su došla sa sjevera, kraljevstva označena kao „lavovi“ koji su „raspršili“ Božje ovce, i oba primaju istu kaznu. Asirija je bila prva, Babilon je bio posljednji.

Izrael je raspršena ovca; lavovi su ga otjerali: najprije ga je proždri kralj Asirije; a naposljetku mu je ovaj Nabukodonozor, kralj Babilona, polomio kosti. Stoga ovako govori Jahve nad vojskama, Bog Izraelov: Evo, kaznit ću kralja babilonskoga i njegovu zemlju, kao što sam kaznio kralja asirskoga. Jeremija 50,17.18.

Proročki, obojica su „ohol Asirac.“

„Kad je Senaherib, oholi Asirac, sramotio i hulio na Boga te prijetio Izraelu uništenjem, ‘dogodilo se te noći da je anđeo Gospodnji izišao i pobio u taboru Asiraca sto osamdeset i pet tisuća.’ Bijahu ‘istrijebljeni svi hrabri junaci, vođe i zapovjednici’ iz vojske Senaheribove. ‘Tako se vrati posramljena lica u svoju zemlju.’ [2 Kings 19:35; 2 Chronicles 32:21.]” Velika borba, 512.

Godina kada je „Tartan došao u Ašdod” i „uzeo ga” predstavlja postupno osvajanje svijeta od strane papinske vlasti, kako je prikazano u posljednjih šest redaka jedanaestog poglavlja Daniela. Povijest krize nedjeljnoga zakona, koja je „posljednji dani” istražnoga suda i koja vodi izravno u izvršni sud (sedam posljednjih zala), povijesni je okvir predstavljen „godinom” kada je Tartan došao u Ašdod. Nakon što je kontekst te povijesti postavljen, Izaija zatim iznosi tri proročanstva propasti u vezi s islamom, jedno u vezi s laodicejskim adventizmom, a potom i breme Tira. Dvadeset i četvrto poglavlje jedan je od klasičnih primjera sedam posljednjih zala, nakon kojega slijedi dvadeset i peto poglavlje koje predstavlja konačno izbavljenje Božjega naroda, gdje nalazimo Božji narod kako tijekom velikoga vremena nevolje izriče jednu od najpoznatijih izjava.

I reći će se u onaj dan: Evo, ovo je Bog naš; njega smo čekali, i on će nas spasiti; ovo je Gospodin; njega smo čekali, radovat ćemo se i veseliti se njegovu spasenju. Izaija 25,9.

Sto četrdeset i četiri tisuće jesu mudre djevice koje su čekale da njihov Gospodin dođe na svadbu, premda je zakasnio u skladu s prispodobom o deset djeвица. One nisu Laodicejci, nego Filadelfijci. Do ove je točke ovaj članak postavljao kontekst.

Godine 1798. Napoleon je zarobio papu, nanijevši tako proročku smrtonosnu ranu koja biva iscijeljena na svršetku svijeta prema trinaestom poglavlju Otkrivenja. U tom je trenutku Sjedinjene Države zauzele svoje mjesto kao šesto kraljevstvo biblijskog proročanstva prema Danielu 2, 7, 8 i 11 te Otkrivenju 12, 13, 16, 17 i 18. Od toga trenutka i republikanski rog Sjedinjenih Država i protestantski rog (adventizam) zaboravili su tko je papinstvo. Godina 1798. prva je godina u kojoj su narodi ostatka svijeta priznali Sjedinjene Države kao suverenu naciju, a ujedno je i godina kada je u povijest stigla poruka prvoga anđela.

„Geslo“ jednoga protestanta u to vrijeme bilo je: „Biblija i samo Biblija.“ Protestanti se prepoznaju kao branitelji same Biblije, a kada je adventizam, o dolasku drugoga anđela, preuzeo njihov plašt, prihvatio je to „geslo“ te je potom bio nazvan „narodom knjige“. Kroz službu Williama Millera bio im je dan skup pravila koja bi, ako se pravilno primijene, otvorila Bibliju umovima svih koji su željeli čuti. Millerova pravila proročkoga tumačenja ono su za što nadahnuće kaže da moramo proučavati ako želimo naviještati poruku trećega anđela.

„Rekao je Krist: ‘Ako tko hoće ići za mnom, neka se odrekne samoga sebe, i uzme svoj križ, i slijedi me.’ Opet je rekao: ‘Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, neće hoditi u tami.’ Svjetlo istine izlazi poput goruće svjetiljke, i oni koji ljube svjetlo neće hoditi u tami. Proučavat će Pisma, kako bi sa sigurnošću znali da slušaju glas pravoga Pastira, a ne glas tuđinca.”

„Oni koji su uključeni u navješćivanje poruke trećega anđela istražuju Sveta pisma prema istom načelu koje je usvojio otac Miller. U maloj knjizi pod naslovom Views of the Prophecies

and Prophetic Chronology, otac Miller iznosi sljedeća jednostavna, ali razumna i važna pravila za proučavanje i tumačenje Biblije:

„1. Svaka riječ mora imati svoje odgovarajuće značenje u odnosu na predmet iznesen u Bibliji; 2. Cijelo je Pismo nužno i može se razumjeti marljivom primjenom i proučavanjem; 3. Ništa što je otkriveno u Pismu ne može niti će biti skriveno od onih koji ištu u vjeri, ne kolebajući se; 4. Da bi se razumjela doktrina, treba sabrati sva Pisma o predmetu koji želite upoznati, a zatim svakoj riječi dopustiti njezin odgovarajući utjecaj; i ako svoju teoriju možete oblikovati bez proturječja, ne možete biti u zabludi; 5. Pismo mora biti vlastiti tumač, budući da je samo sebi pravilo. Ako ovisim o učitelju da mi ga protumači, a on nagađa o njegovu značenju, ili želi da ono bude takvo zbog svojega sektaškog vjerovanja, ili da bi ga se smatralo mudrim, tada su njegovo nagađanje, želja, vjerovanje ili mudrost moje pravilo, a ne Biblija.““

„Gore navedeno predstavlja dio ovih pravila; i svi ćemo dobro učiniti da u svojem proučavanju Biblije obratimo pozornost na iznesena načela.

„Istinska vjera utemeljena je na Svetom pismu; ali Sotona se služi tako mnogim lukavstvima da izvrne Sveto pismo i uvede zabludu, da je potrebna velika opreznost želi li se znati što ono doista naučava. Jedna od velikih obmana ovoga vremena jest mnogo se zadržavati na osjećajima i pozivati se na iskrenost, dok se zanemaruju jasne izjave riječi Božje zato što se ta riječ ne podudara s osjećajima. Mnogi za svoju vjeru nemaju nikakav drugi temelj osim osjećaja. Njihova se religija sastoji u uzbuđenju; kada ono prestane, njihova je vjera nestala. Osjećaj može biti pljeva, ali riječ Božja jest pšenica. A ‘što je’, kaže prorok, ‘pljeva prema pšenici?’“

“Nitko neće biti osuđen zato što nije poslušao svjetlo i spoznaju koje nikada nije imao i koje nije mogao steći. Ali mnogi odbijaju poslušati istinu koja im se iznosi po Kristovim poslanicima, jer se žele prilagoditi mjerilu svijeta; i istina koja je doprla do njihova razumijevanja, svjetlo koje je zasjalo u duši, osudit će ih na Sudu. U ovim posljednjim danima imamo nagomilano svjetlo koje je svijetlilo kroz sva vjekovna razdoblja, i bit ćemo razmjerno tomu smatrani odgovornima. Put svetosti nije na istoj razini sa svijetom; to je uzdignut put. Ako hodimo tim putem, ako trčimo putem zapovijedi Gospodnjih, ustanovit ćemo da je ‘staza pravednika kao sjajna svjetlost, koja sve jače svijetli do potpunoga dana.’“ Review and Herald, 25. studenoga 1884.

O pravilima Williama Millera možete detaljnije čitati u članku pod naslovom William Miller u kategoriji Proročki ključevi.

U „našem proučavanju Biblije svi ćemo učiniti dobro ako obratimo pozornost na načela izložena“ u pravilima proročkoga tumačenja „oca Millera“. Rog protestantizma dobio je sveti spis koji nazivamo Biblijom, a također mu je povjerena odgovornost da brani i promiče načela sadržana u njemu; i protestantskom je rogu također dan skup pravila kako bi ispravno razlučivao značenje i nakanu svetoga spisa.

Rogu republikanizma dan je sveti dokument koji nazivamo Ustavom, a također mu je dana i odgovornost da brani i promiče načela sadržana u njemu. Republikanističkom rogu također je dan

skup pravila za ispravno razlučivanje značenja i nakane svetih dokumenata. Pravila dana za ispravno razlučivanje Ustava jesu Povelja o pravima, i ona u prvim odredbama Povelje o pravima utjelovljuje najvažniju svrhu Ustava. Prvi amandman naveden u Povelji o pravima jest sloboda vjere, izražavanja, govora i tiska.

„Kongres ne smije donijeti nikakav zakon koji se odnosi na uspostavu religije ili zabranjuje njezino slobodno ispovijedanje; niti ograničava slobodu govora ili tiska; niti pravo naroda da se mirno okuplja i da podnosi predstavke Vladi radi ispravljanja nepravdi.” Ustav SAD-a, amandman I.

Nedjeljni zakon otvoren je napad na prvi članak Ustava, koji jamči slobodu vjeroispovijesti, a koji se nedjeljnim zakonom ukida, označujući tako kraj Ustava, kraj Sjedinjenih Država kao šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva i početak progonstva protiv onih koji tada glasnim pokličem objavljuju poruku trećega anđela. Oni koji objavljuju glasni poklič trećega anđela i prosvjeduju protiv uništenja Prvog amandmana i Ustava bivaju progonjeni od onih koji su trebali podupirati i primjenjivati sveta pravila, koja brane sveti dokument što su bili zaređeni braniti. To je prikaz razumijevanja i primjene usporednih povijesti dvaju rogova jaganjcu slične zemaljske zvijeri. Oci utemeljitelji Ustava odgovaraju ocu Milleru. Izraz otac, upotrijebljen za Millera, rabi se da označi vođu, a ne papističkoga svećenika. Biblija zabranjuje nazivati ljude ocem kada se oni izjašnjavaju kao duhovni vođe. Milleriti su nazvani po svom ocu, kao što je to često slučaj. Propustiti ovu razliku znači propustiti dio onoga što poruka Ilijina znači kada obraća srca otaca k djeci i obratno.

Sjedinjene Američke Države u Izaiji dvadeset i tri šesto su kraljevstvo biblijskog proroštva i to ostaju sve dok ne obore svoj Ustav pri nedjeljnom zakonu koji se ubrzano približava. Šesto kraljevstvo vlada sedamdeset proročkih godina, koje su dani jednoga kralja. Kraljevstvo (kralj je kraljevstvo) koje je vladalo sedamdeset godina bio je Babilon. Tijekom tih sedamdeset godina rog države bio je babilonska vlast, a rog crkve bili su Kaldejci. Danijel, Šadrak, Mešak i Abednego predstavljaju sto četrdeset i četiri tisuće. Oba roga i Božji narod prikazani su u Danijelovu svjedočanstvu. Sedamdeset godina sužanjstva u Babilonu bili su dani jednoga kralja kojima se Izaija služi kako bi utvrdio da je proročka povijest Sjedinjenih Američkih Država i povijest adventizma od 1798. do nedjeljnog zakona.

Prepoznavanje da linija proročke povijesti za oba roga Sjedinjenih Država omogućuje da razmotrimo svršetak i početak, pri čemu dva roga kao svjedoci služe za utvrđivanje obilježja drugoga roga. Uostalom, rogovi su bili isti. U Danielu su bili rogovi, neki slomljeni, a iz slomljenoga roga izrasli su drugi rogovi. Neki rogovi u Danielu nisu bili iste veličine kao drugi, uzdižući se kasnije od drugoga. Nije tako s dvama rogovima Sjedinjenih Država. Ta dva roga usporedna su jedan s drugim kroz istu povijest i proizvode iste međaše, premda se razlikuju jedan od drugoga u pogledu svoje svrhe. U toj povijesti postoje i zadržke koje je također važno razumjeti.

Na početku adventizma došlo je do promjene iz proročke povijesti koju predstavlja crkva u Filadelfiji u onu crkve u Laodiceji. Stoga na kraju mora doći do promjene iz proročke povijesti Laodiceje. Otkrivenje Isusa Krista obuhvaća svjetlo toga razumijevanja i ono je dio onoga što se u ovo vrijeme razotkriva.

I „nakon isteka sedamdeset godina” papa će „pjevati”, a „zaboravljena” „bludnica” bit će upamćena. Ona biva „spomenuta” pri nedjeljnom zakonu, gdje je pitanje između štovanja sunca ili štovanja dana za koji je Božji zakon uputio čovječanstvo da ga se „spominje”.

U ovom smo članku utvrdili da povijest sedamdesetogodišnje vladavine Babilona predočuje povijest Sjedinjenih Država od 1798. godine do nedjeljnog zakona. U prethodnom članku, a često i u Habakukovim tablicama, utvrđujemo da su sužanjstvo u Egiptu i izbavljenje iz njega također predlika povijesti Sjedinjenih Država i Božjega naroda. Te četiri povijesti Babilona, Egipta, adventizma i Sjedinjenih Država nisu jedine linije koje se mogu dovesti na ove linije, ali kada na te četiri linije primijenimo pravilo prvoga spominjanja — to je naprosto zadivljujuće. Ovaj ću članak zaključiti jednim jednostavnim i djelomičnim prikazom onoga što pod time mislim i onoga što namjeravam nastaviti kada se kasnije budemo dalje bavili poviješću Izaije dvadeset i tri.

Povijest Babilona na svojem početku ima obraćenoga kralja, a na svojem kraju opakoga kralja. Nije važno bi li to bio Biden ili Trump, jer knjiga proroka Daniela uči da je Bog taj koji postavlja vladare i obara ih. Ono što se sa sigurnošću može reći o bilo kojem demokratskom ili republikanskom vođi u vrijeme nedjeljnoga zakona jest da je on opak vođa. Nabukodonozor je bio Babilon; bio je tiranin Babilona, spreman baciti trojicu dobrih ljudi u oganj. Ali je naposljetku bio obraćen Bogu Danielovu. Tako nije bilo s posljednjim vođom, Baltazarom. On je bio opak kralj. Sjedinjene Američke Države u proročanstvu započinju kao janje, simbol Krista i Njegove žrtve za čovječanstvo. Na kraju će Sjedinjene Američke Države govoriti kao zmaj. Promjena od Krista k Sotoni u ovoj povijesnoj liniji predstavljena je razlikom između Nabukodonozora i Baltazara.

„Belšazaru su bile dane mnoge prilike da upozna i vrši volju Božju. Vidio je kako je njegov djed Nabukodonozor bio prognan iz društva ljudi. Vidio je kako mu je Onaj koji mu ga je dao oduzeo razum kojim se oholi vladar ponosio. Vidio je kako je kralj bio istjeran iz svojega kraljevstva i učinjen drugom poljskim zvijerima. Ali Belšazarova ljubav prema zabavi i samouzvisivanju izbrisala je pouke koje nikada nije smio zaboraviti; i počinio je grijehe slične onima koji su navukli osobite sudove na Nabukodonozora. Proigrao je prilike koje su mu milostivo bile dane, zanemarujući iskoristiti mogućnosti koje su mu bile nadohvat ruke da se upozna s istinom. ‘Što mi treba činiti da se spasim?’ bilo je pitanje preko kojega je veliki, ali bezumni kralj ravnodušno prešao.” Bible Echo, 25. travnja 1898.

Zapazite da je opaki Belšazar bio bezuman kralj. Podnio je istu osudu kao i njegov otac Nabukodonozor, jer su obje osude bile predstavljene kao „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset šest. Nabukodonozor je bio u poljima, živeći kao zvijer, dvije tisuće petsto i dvadeset dana, što je sedam biblijskih godina, a osuda njegova sina Belšazara, koja je bila napisana na zidu, također predstavlja dvije tisuće petsto i dvadeset. Razlika je bila u tome što je osuda nad Nabukodonozorom obratila njega i učinila ga mudrim kraljem, dok je Belšazarova osuda bila nad bezumnim kraljem.

„Posljednjem vladaru Babilona, kao u slici i njegovu prvome, došla je presuda božanskoga Stražara: ‘O kralju,... tebi se govori; kraljevstvo je odstupilo od tebe.’ Daniel 4:31.” Proroci i kraljevi, 533.

Natpis na zidu za posljednjeg predsjednika jest Prvi amandman, koji prepoznaje „zid” razdvajanja crkve i države, a koji posljednji bezumni kralj ne razumije. „Sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest predstavlja „raspršenje naroda” koje izvršava kralj sjevera pri nedjeljnom zakonu. To raspršenje jest nacionalna propast koja slijedi nakon nedjeljnog zakona. Šesta nacija zaboravila je pouke svojih otaca utemeljitelja koji su sastavili Ustav da bi pružili zaštitu ne samo od iskvarene crkve, nego i od tiranskih europskih kraljeva s kojima je bludnica spavala. Oci utemeljitelji predstavljaju one koji su odbacili papinstvo i kraljeve Europe, jer su iz vlastitog iskustva, nakon što su izašli iz raspršenja od tisuću dvjesto i šezdeset godina papinske tame, znali da zaštite protiv takve vrste tiranije moraju biti središnji dio njihova novog Ustava. Bili su mudri oci, bili su nalik janjetu, ali nije tako s posljednjim ocem, jer će on govoriti kao zmaj. Oci su izašli iz raspršenja, a sin se vraća u raspršenje. Tiranin je u oba slučaja prvo papinstvo i posljednje papinstvo.

Simbol suda nad Nabukodonozorom, prvim kraljem, i nad posljednjim kraljem Baltazarom bilo je „sedam vremena” rasijanja iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Nabukodonozor ga je proživio, a Baltazaru je ono bilo napisano na zidu kao njegov nadgrobni natpis upravo one noći kada je umro. Simbol republikanskog roga na njegovu početku bio je njegovo izbavljenje iz ropstva kralja sa sjevera, a simbol republikanskog roga na njegovu kraju jest sužanjstvo prouzročeno od kralja sa sjevera. Zakon o nedjelji jest „upravo ona noć” u kojoj on umire kao šesto kraljevstvo biblijskog proročanstva. U sva četiri prikaza — Baltazaru, Nabukodonozoru te početku i završetku republikanskog roga — dvadeset i pet dvadeset iz Levitskog zakonika dvadeset i šest jest simbol koji je prikazan na početku i na svršetku. To predstavlja potpis Alfe i Omege.

Prvo „vremensko proročanstvo” koje je William Miller otkrio bilo je dvadeset i pet dvadeset iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. To je bio prvi kamen u temelju koji je Isus položio kroz Millerovo djelo. To je također bila prva temeljna istina koju je adventizam odbacio 1863. godine. Kada su svi Millerovi kameni istine bili položeni u temelj, te su istine bile prikazane na dvije Habakukove ploče, a to su pionirske karte iz 1843. i 1850. godine. Te dvije ploče predstavljaju saveznički odnos između Boga i Njegova imenovana naroda, kao što su dvije ploče Deset zapovijedi predstavljale savez sa starim Izraelom.

Na završetku laodicejskog adventizma, kada bude izbačen iz usta Gospodnjih pri nedjeljnom zakonu, natpis na zidu jesu one dvije svete pionirske karte. Karte koje oni nisu u stanju pročitati, jer su odbili okoristiti se porukom upozorenja na početku svoje povijesti....

Financijska kriza iz 1837. godine u Sjedinjenim Državama bila je složen događaj potaknut kombinacijom gospodarskih čimbenika, politika i spekulativnih aktivnosti.

Špekulativni balon: U godinama koje su prethodile 1837. došlo je do spekulativnog procvata u zemljištu i ulaganjima, potaknutog dijelom širenjem zemlje prema zapadu. Špekulacije zemljištem, osobito na zapadnoj granici, dovele su do prenapuhanih cijena zemljišta i prekomjernog zaduživanja.

Laki kredit i spekulativno kreditiranje: banke i financijske institucije odobravale su velike iznose kredita i zajmova, često bez odgovarajućega kolaterala. Ovaj lak pristup kreditu pridonio je

špekulativnoj groznici i povećao rizike financijske nestabilnosti.

Pretjerano širenje banaka: Banke su brzo širile svoje poslovanje, često izdajući više papirnatog novca (novčanica) nego što su imale vrste (zlata i srebra) kao pokriće za njega. Ta praksa, poznata kao „wildcat banking“, dovela je do preobilja neregulirane i nepouzidane valute u optjecaju.

Jacksonove ekonomske politike: Politike predsjednika Andrewa Jacksona odigrale su ulogu u pogoršanju krize. Godine 1836. izdao je okružnicu Specie Circular, kojom je zahtijevao da se javna zemljišta kupuju tvrdim novcem (zlatom i srebrom), a ne papirnatim novcem. To je dovelo do navale na pretvaranje bankovnih novčanica u kovani novac, uzrokujući financijske napetosti i propast banaka.

Međunarodni čimbenici: Na krizu u Sjedinjenim Državama također su utjecale međunarodne gospodarske prilike. Zastoj u britanskom gospodarstvu, glavnom trgovinskom partneru Sjedinjenih Država, doveo je do smanjenja potražnje za američkom robom i izvozom. To je, zauzvrat, pogodilo američka poduzeća i pridonijelo gospodarskim teškoćama.

Panika i navale na banke: U svibnju 1837. niz financijskih šokova, uključujući propasti banaka i stezanje kredita, doveo je do panike među ulagačima i štedišama. Ta je panika izazvala val navala na banke i teško stezanje kredita.

Smanjenje novčane mase: Kako su banke propadale, a kreditiranje se pooštravalo, ukupna novčana masa u gospodarstvu znatno se smanjila. To smanjenje novčane mase pogoršalo je gospodarske poteškoće i produbilo recesiju. Spoj tih čimbenika doveo je do teškoga gospodarskog pada, obilježenoga propadanjem banaka, nezaposlenošću, smanjenom potrošnjom i općom gospodarskom depresijom.

„Nemamo se čega bojati za budućnost, osim ako zaboravimo put kojim nas je Gospodin vodio i Njegov nauk u našoj prošloj povijesti.” Life Sketches, 196.